

עמ"ת 55272/07/14 - סלימאן אלקשכר (עציר) - בעצמו נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

עמ"ת 55272-07-14 אלקשכר(עציר) נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני:

בפני	כב' השופט אלון אינפלד
<u>העורר</u>	סלימאן אלקשכר (עציר) - בעצמו ע"י ב"כ עו"ד אייל אביטל
נגד	מדינת ישראל
<u>המשיבה</u>	ע"י ב"כ עו"ד רחל אלמקייס

החלטה

האישום והחלטת בית המשפט

1. לפני ערר המדינה על החלטת בית משפט השלום בבאר שבע מיום 15.7.14 (כב' השופט י' עטר), בה התקבלה בקשת המדינה למעצר העורר ואחיו עד תום ההליכים.
2. נגד העורר ואחיו הוגש כתב אישום המייחס להם עבירות קשר לפשע, החזקת סם שלא לצריכה עצמית, ניסיון לסחר בסם, מסירת הודעה כוזבת ושיבוש מהלכי משפט. לאחיו של העורר מיוחסת עבירה נוספת של שיבוש מהלכי משפט יחד עם מעשי פזיזות ורשלנות, הפרעה לשוטר במילוי תפקידו והיזק במזיד לרכב.
3. על פי האישום הראשון, קשרו העורר ואחיו (להלן יחד - "הנאשמים") עם אדם אחר, למכור לו סם מסוכן מסוג חשיש, במשקל של כקילוגרם. במסגרת קשר זה, שוחח העורר עם הקונה בטלפון וסיכם עמו כי ישלח אליו אדם למפגש בצומת עין גדי, סמוך לתחנת הדלק. העורר הורה לאחיו, הנאשם האחר, לנסוע לאותו מקום ולקחת עמו סם, כאמור. הנאשם 2, אכן הוביל ברכבו חשיש של בכמות של כמעט קילוגרם, מחולק לעשר אריזות ועטוף בשקית, עבור האחר. באותה עת, עקבו אחריו שני כלי רכב משטרתיים סמויים, מסוג קינג ומסוג סובארו.
4. במקום מסוים, בו החל הנאשם 2 לעצור, עצר לידו רכב הקינג וממנו יצאו שני בלשים, על מנת לבצע מעצר. הנאשם 2 נסע לאחור לעבר אחד השוטרים (שנאלץ לברוח הצדה על מנת שלא להיפגע), ביצע פניית פרסה והחל לברוח. בהמשך, רכב הסובארו ניסה לבצע חסימה פיזית, אך הנאשם 2 התנגש בו והמשיך בנסיעתו. כתב האישום מתאר את המשך המרדף אחר הנאשם 2, במסגרתו זרק הסמים מהרכב ובשלב מסוים אף נטש הרכב והצליח

לברוח ברגליו. בהקשר לעורר, חשוב לציין כי העורר דנן הוא זה שהודיע לקונה כי העסקה סוכלה, והנחה אותו לעזוב את המקום.

5. על פי האישום השני, לאחר שהנאשם 2 דיווח לעורר על אשר התרחש ועל אופן בריחתו, סיכמו העורר והנאשם 2, כי האחרון ייגש לתחנת המשטרה ויגיש תלונה על גניבת רכבו, בעת ששחה בים המלח. בהתאם לסיכום, פנה הנאשם 2 ומסר במשטרה הודעה שקרית כאמור.

6. לעורר עבר פלילי, אך אין מדובר בעבר מכביד. העורר הורשע בגין החזקת נכס החשוד כגנוב בשנת 2006, הסעת טובין לא מאושרים בניגוד לדיני המכס בשנת 2005, וכן גניבת רכב בשנת 2002. הנאשם נדון פעם אחת למאסר בעבודות שירות, ומעולם לא ריצה עונש מאסר מאחורי סורג ובריח.

7. בעניינו של העורר ניתנו שני תסקירים. שירות המבחן עמד על כך שמדובר באב למשפחה גדולה, אשר עברו הפלילי אינו מכביד, המתמודד עם קשיים כלכליים לא פשוטים. שירות המבחן התרשם כי מדובר במי שעלול לבצע עבירות בשל דחק כלכלי, ולא התרשם כי הצהרותיו על ערכי שמירת החוק כנים. עם זאת, שירות המבחן העריך כי גורם סמכותי יכול להציב גבולות ברורים. שירות המבחן שלל אפשרות של חלופת מעצר באזור המגורים של משפחתו, אך לא שלל אפשרות של חלופת מעצר במרחק משמעותי, תחת פיקוח סמכותי.

8. בית משפט השלום סקר הראיות בהרחבה, וקבע שיש ראיות לכאורה ביחס לשני הנאשמים. למרות המלצת שירות המבחן, לא מצא בית משפט השלום לנכון להורות על מעצרו של המשיב. זאת, לאחר שעמד על הכללים שנקבעו בפסיקה לפיהם, בעבירות סחר בסמים הכלל הוא מעצר, והשחרור הוא חריג. כן ציין בית המשפט כי אמנם אין מדובר בכמות גדולה מאוד של סם. אולם, מהאזנות הסתר, הרושם המתקבל היה כי מדובר באנשים "העוסקים בסחר בסמים מסוכנים על בסיס מסחרי, תוך שינועו למרחקים גדולים" וכי הנסיבות מלמדות על היותם במקום מרכזי בשרשרת הפצת הסם.

9. בית המשפט עמד על מסוכנות ספציפית ביחס לנאשם 2, נוכח אופן נהיגתו באירוע. אולם, ביחס לעורר דנן, ציין כי הוא מצוי במעמד גבוה יותר, שכן מההאזנות עולה כי הוא "המוציא והמביא" בעבירה.

10. נוכח האמור, קבע בית משפט השלום כי החלופות המוצעות אינן מספיקות, מה גם שכלל אינן מרוחקות מאוד מבחינה גיאוגרפית.

הערה ודין

11. הסנגור תוקף את החלטת בית המשפט השלום בשני מישורים, הן לעניין הראיות לכאורה והן לעניין דחיית החלופה שהוצעה והומלצה על ידי שירות המבחן.

12. לעניין הראיות, נכון היה הסנגור לקבל כי עולה מחומר הראיות, שהדמות אשר זוהתה כ"סלימאן" בהאזנות הסתר, אכן ביצעה לכאורה את המעשים המיוחסים לעורר. הסנגור ריכז את טענתו בנקודה קריטית העומדת ביסוד הדברים, בטענה כי אין ראיות מספיקות לקבוע כי העורר הוא אכן אותו "סלימאן", היינו שאלת הזיהוי. הסנגור הצביע על כך שכל התיק כולו נשען על מזכר של משקלטת, (מסמך ק"ו בתיק החקירה) בו מציינת המשקלטת כי השוותה את קולו של המואזן שזוהה בשם "סלימאן" לדיסק של שיחה בין העורר לבין אחד החוקרים, וממנו הסיקה כי מדובר בקול זהה. הסנגור סבור שלא די בראיה זו כדי להביא להרשעת המשיב.

13. הסנגור הפנה לע"פ 5140/99 **וידל ואח' נ' מדינת ישראל** (מיום 20.2.02) בו מצוטט קטע מתוך פסק דין אחר שעליו הסתמך הסנגור, הקובע תנאים לזיהוי קול ספונטאני. אולם, פסק דין **וידל** עצמו לא הוכרע על יסוד זיהוי ספונטאני, אלא על יסוד זיהוי של משקלטת. שם דווקא נקבע כי זיהוי של משקלטת השומע את אותו קול מספר פעמים, קביל. אף בעניינו אין מדובר על זיהוי קול ספונטאני, וממילא התנאים שמבקש הסנגור ללמוד אינם רלוונטיים.

14. מכל מקום השאלה שלפנינו אינה שאלת הקבילות, אלא שאלת המשקל. צודקת התובעת בתשובתה כי ישנם לא מעט פסקי דין של בית המשפט העליון בהם נקבע כי ניתן להסתמך על זיהוי קולות על ידי משקלט, או אדם אחר, ככל שניתן, בכפוף לבדיקה על ידי בית המשפט עצמו, בעת ניהול המשפט. התובעת הפנתה לעניין המעצר לבש"פ 7931/11 **ג'עברי נ' מדינת ישראל** (מיום 27.11.11), בש"פ 8800/10 **אלטלאקה נ' מדינת ישראל** (מיום 14.12.10) ולבש"פ 6466/06 **עקול נ' מדינת ישראל** (מיום 31.8.06) וכן הפנתה להרשעה שאושרה בע"פ 1625/94 **כהן וקדמי נ' מדינת ישראל** (מיום 15.11.94).

15. אמנם, הבעתי בעבר את ספקותי לגבי שיטת הזיהוי המתבצעת על ידי המשקלטים, בהשוואת האזנת הסתר לחקירה אחת בלבד, בעיקר בשל החשש כי מדובר בזיהוי מוטה (לא חלילה מחמת חוסר תום לב, אלא בהטיה לא מודעת, ב"הנחת המבוקש", בעת ביצוע פעולת הזיהוי, שכן לא נערך "מסדר" מרובה אפשרויות, כפי שהדבר נעשה בזיהוי החזותי) ראו מ"ת (מחוזי באר-שבע) 4396-08-11 **מדינת ישראל נ' אבו גרדוד ואח'** (מיום 11.10.11). אולם, בית המשפט העליון ראה הדברים אחרת וקבע כי ניתן לסמוך על ראיה מסוג זה, אם היא משולבת בראיות נוספות, בוודאי בשלב המעצר (בש"פ 8521/11 **מדינת ישראל נ' אבו גרדוד** (מיום 22.11.11, מפי כב' השופטת נאור (כתוארה אז).

16. במקרה זה אין לומר כי זהותו של המשיב נובעת רק מן הזיהוי ותלושה מן ההקשר. ראשית, קול זה זוהה בשתיים מבין האזנות הסתר, על ידי הדוברים, בשם "סלימאן". יתרה מזו, המדובר באחיו של המעורב האחר. כך, שאין מדובר בזיהוי "תלוש", אלא זיהוי שיש לו רגליים. **לפיכך, על יסוד הפסיקה המחייבת של בית המשפט העליון, אשר הכירה בזיהויים מסוג זה, יש לדחות את טענת הסנגור בדבר העדר ראיות לכאורה.**

17. לעניין **חלופת המעצר**, הדגים הסנגור המלומד מספר לא מבוטל של מקרים בהם בית המשפט העליון הורה על שחרור, אף בעבירות של החזקת סם בכמויות משמעותיות ואפילו סחר. כאמור, בהחלטת בית משפט השלום, יש גם לא מעט דוגמאות הפוכות. דומני כי הכול תלוי בנסיבות של כל תיק ותיק.

18. במקרה זה, בצדק עמד בית משפט השלום על האינדיקציות לכך שמדובר במערכת של סחר, שאינה מקרית וחד פעמית, אלא שיטתית. זאת, נוכח השיטה המקצועית בה בוצעה העסקה, כמות הסם והמרחק הגדול. **אכן מתקבל הרושם כי העורר מהווה חוליה מרכזית וחשובה בשרשרת הסחר.**

19. על שיקולים אלה של בית משפט השלום, יש להוסיף ולהזכיר כי **חלקו של העורר דנן היה בטלפון**. שיחות מסוג זה, בטלפון או באמצעים אחרים, ניתן היום לבצע בכל מקום ובכל עת. העורר לכאורה כיוון קונה, כיוון את אחיו מוסר הסם, ואף נתן עוד הוראות לשניים לא רק בעת העסקה אלא גם לאחר פיצוזה. העורר, לכאורה, תכנן בקור רוח עם אחיו איזו גרסה ניתן למסור על מנת להסביר את ביצוע העבירה באמצעות הרכב שננטש. בכך, הראה גם נכונות להטעות המשטרה ולשקר, ובכך גם מקשה על מתן אמון בחלופת מעצר. בנסיבות אלה, על מנת לשכנע בדבר חלופת מעצר, צריך היה לקבל משירות המבחן נתונים הרבה יותר חיוביים וחד משמעיים, אודות העורר עצמו. לא די בהערכה כי הערבים יכולים לפקח באופן נאות, בדירה שכורה מוצעת, על מנת לשכנע כי החלופה ראויה לעורר.

20. נוכח כל האמור, הערר נדחה.

המזכירות תמציא עותק ההחלטה לבאי כוח הצדדים.

תיק החקירה יוחזר לפרקליטות.

ניתנה היום, י' אב תשע"ד, 06 אוגוסט 2014, בהעדר הצדדים.

חתימה